



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezidium ČR**, policejní prezident, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2005, č. 60, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2007, č. j. 5 Ca 59/2005 - 51,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2005, č. 60, bylo podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“), zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele PČR, správy Západočeského kraje, ve věcech služebního poměru č. 748/2004 ze dne 27. 7. 2004, kterým byl podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka PČR pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem a z důvodu úmyslného zvláště závažného porušení služební přísahy byl služební poměr ukončen dnem doručení tohoto rozhodnutí; současně bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval, že jednání žalobce dne 24. 7. 2004 bylo služebním funkcionářem po jeho správním uvážení posouzeno jako úmyslné zvláště závažné porušení služební přísahy, což je přesvědčivě formulováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 24. 7. 2004 porušil nejenom právní povinnost účastníka a řidiče, stanovenou v ustanoveních § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 2 písm. b) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ale svým neukázněným a nečestným jednáním

zejména mařil řádné prošetření podezření z požití alkoholických nápojů před řízením jeho soukromého vozidla značky Škoda Felicia, kdy s tímto vozidlem byl účastníkem dopravní nehody se zraněním řidičky mopedu J. U. Žalovaný po zhodnocení napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že služební funkcionář dostatečně v odůvodnění popsal, jaké jednání je žalobci vytýkáno a že jej považuje za úmyslné, zvlášt' závažné porušení služební přísahy. Pokud jde o námitku žalobce, týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatečné odůvodnění a z důvodu procesních vad, tak s touto námitkou se žalovaný neztotožnil. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce je třeba považovat za zvlášt' závažné, úmyslné porušení služební přísahy, proto bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 5 Ca 59/2005 - 51, tak, že ji zamítl. V odůvodnění svého rozsudku městský soud se podrobně vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce, a protože z hlediska uplatněných žalobních námitek neshledal rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. K jednotlivým žalobním námitkám se vyjádřil takto:

Řízení ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru bylo zahájeno z podnětu služebního funkcionáře, a to dnem, kdy učinil vůči žalobci první úkon. Prvním úkonem ve věci bylo seznámení žalobce se spisem, k němuž došlo na základě Záznamu sepsaného s žalobcem dne 27. 7. 2004. Jde o úkon služebního funkcionáře příslušného ve věci služebního poměru, tedy bez ohledu na jeho formu a absenci poučení o procesních právech nepochybně má účinky zahájení řízení v předmětné věci ve smyslu § 126 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Konstatování žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že služební funkcionář není povinen v rámci propuštění ze služebního poměru zahajovat řízení, jako je tomu u řízení při ukládání kázeňského trestu, nikterak neřešení odvolací námitku na zahájení řízení. Žalobní námitka, že řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru nebylo zahájeno, nebyla shledána důvodnou.

Z obsahu záznamu z 27. 7. 2004 vyplývá, že podklady s nimiž byl žalobce seznámen, byly pořízeny (s výjimkou protokolu o nehodě v silničním provozu a protokolu o dechové zkoušce) v rámci úkonů trestního řízení. Podle § 130 odst. 1 zákona o služebním poměru je k dokazování možno použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Z okruhu důkazních prostředků tedy nejsou vyloučeny ani důkazy opatřené v trestním řízení. Žalobní námitka, že všechny důkazy (s výjimkou neodkladného úkonu - dechové zkoušky) byly opatřeny mimo řízení, tj. v rozporu se zákonem, a proto nemohou sloužit jako důkaz proti žalobci, nebyla shledána důvodnou.

Ustanovení § 130 odst. 3 zákona o služebním poměru přiznává účastníku řízení právo navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, tj. je v něm obsaženo i právo účastníka řízení k věci se vyjádřit. Z obsahu zmíněného Záznamu z 27. 7. 2004 vyplývá, že žalobce měl dostatek času k seznámení se se spisem, v protokolu však není uvedeno, zda mu byla dána možnost k obsahu spisu se vyjádřit a navrhnout provedení důkazů. V této souvislosti městský soud konstatoval, že úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu, sepsaný se žalobcem dnem 24. 7. 2004, nelze chápat jako výpověď nebo vyjádření žalobce ve smyslu § 130 odst. 2 uvedeného zákona o služebním poměru, žalovaný se tedy záznamu o podaném vysvětlení nedůvodně dovolává v části svého rozhodnutí zabývající se námitkou odvolání, že odvolatel neměl možnost se k věci vyjádřit a nemohl se hájit. Pokud však žalovaný dále uvádí, že právo žalobce hájit se je naplněno řádným opravným prostředkem, argumentuje ve vztahu k žalobci,

tedy zřejmě ke vztahu k odvolacímu řízení; této argumentaci podle názoru městského soudu ničeho vytknout nelze.

Žalobce se tedy před vydáním prvoinstančního rozhodnutí k podkladům rozhodnutí nevyjádřil. Městský soud nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že služebnímu funkcionáři zákon neukládá poučovat účastníky řízení o jejich právech. Byť zákon výslovně nestanoví povinnost poučit účastníka řízení o tom, že se může k věci vyjádřit a navrhnout provedení důkazů, bylo takové poučení namísto za situace, kdy příslušný služební funkcionář žalobce k věci ani nevyslechl. Městský soud však po posouzení věci dospěl k závěru, že v daném případě nejde o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Ve své úvaze pak vycházel z toho, že prvoinstanční rozhodnutí se opírá pouze o podklady a skutečnosti žalobci známé. Z těchto důvodů byla pak jako nedůvodná posouzena žalobní námitka nedostatečně zjištěného stavu věci. Průběh dopravní nehody a požití alkoholu před jízdou, tj. skutečnosti, z nichž prvoinstanční správní orgán vycházel, a které žalobce nezpochybňuje, spolehlivě dokládá obsah spisového materiálu. Důvod jízdy pod vlivem alkoholu, tvrzený žalobcem až při ústním jednání před soudem, správním orgánem nemohl být zvažován, neboť jej žalobce neuplatnil, ať přinejmenším v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak učinit mohl.

Žalobní námitka, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku neuvádí, pro který z důvodů podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. je žalobce propuštěn, tj. zda pro porušení služební přísahy či pro porušení služební povinnosti, nebyla městským soudem shledána důvodnou. Po citaci § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. městský soud poukázal na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vyhotoveno písemně, v jeho odůvodnění je jako důvod propuštění uvedeno zvláště závažné porušení služební přísahy i skutečnosti tento důvod zakládající. Náležitosti výroku rozhodnutí stanoví § 124 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle kterého výrok rozhodnutí obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Výrok prvoinstančního rozhodnutí není ani s tímto ustanovením v rozporu. Výrok rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. tedy nemusí obsahovat údaj o tom, zda policista byl porušen pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti (v této souvislosti bylo poukázáno na shodný názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2005 - 61).

K žalobní námitce nedostatečného odůvodnění (nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti) závěru služebnímu funkcionáři, že jednání popsané v odůvodnění rozhodnutí je zvláště závažným porušením služební přísahy, městský soud uvedl, že z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že služební funkcionář v rozhodnutí podrobně popsal, jakým jednáním se žalobce dopustil porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., posoudil je jako hrubá porušení uvedeného zákona a uvedl, že za zvláště závažné a úmyslné porušení zákona č. 361/2000 Sb. považuje řízení pod vlivem alkoholu. Po té výslovně uvedl, že jednání žalobce (tedy popsané jednání jako celek) po zvážení posoudil jako zvláště závažné a úmyslné porušení služební přísahy ve smyslu § 106 zákona č. 186/1992 Sb. a uvedl i důvody, které jej k takovému závěru vedou (tj. že žalobce v rozporu se závazky a povinnostmi, které na sebe složením služební přísahy vzal, tyto záměrně a úmyslně porušil zejména v té části služební přísahy dotýkající se čestnosti, ukázněnosti a dodržování zákonů). Žalobní námitky, že prvoinstanční správní orgán považoval jednání žalobce za závažná, nikoliv za zvláště závažné porušení, a že zákonný důvod propuštění tak není dán, nelze podle městského soudu přijmout. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je dostatečně zřejmé, z jakých příčin a na základě jakých úvah prvoinstanční správní orgán posoudil popsané jednání žalobce jako zvláště závažné porušení služební přísahy. Vyjmenovaná porušení zákona č. 361/2000 Sb. služební funkcionář kvalifikoval jako hrubá

porušení tohoto zákona, řízení pod vlivem alkoholu pak jako zvlášť závažné porušení zákona č. 361/2000 Sb., zvažoval i to, že šlo o jednání úmyslné, to vše ve vztahu k osobě žalobce, jako příslušníka Policie ČR. Závěr prvoinstančního služebního funkcionáře o zvlášť závažném porušení služební přísahy je tak podle mínění městského soudu odůvodněno srozumitelným a plně přezkoumatelným způsobem.

Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že příslušný služební funkcionář posoudil jako zvlášť závažné porušení služební přísahy jednání žalobce spočívající v odmítnutí podrobení se zkoušce krve a moči, není toto konstatování přesné, a resp. je neúplné, neboť prvostupňovým rozhodnutím ve skutečnosti bylo jako zvlášť závažné porušení služební přísahy posouzeno v něm popsané jednání žalobce jako celek. Avšak rozhodnutí odvolacího orgánu ve vztahu k jednání, které prvoinstanční orgán posoudil jako zvlášť závažné porušení služební přísahy, na jiném svém místě plně odkazuje na formulace odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, případně na jednání popsané v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Je tedy přezkoumatelným způsobem seznatelné, které jednání žalobce bylo posouzeno jako zvlášť závažné porušení služební přísahy a vedlo k propuštění žalobce ze služebního poměru. Na tomto základě dospěl městský soud k závěru, že ani žalobní námitka, že rozhodnutí je zmatečné, není důvodná.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, když tvrdí, že napadené soudní rozhodnutí je nezákonné. Jeho nezákonnost spatřuje v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dále ve vadách řízení, spočívajících v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž služební funkcionář v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon - konkrétně zákon o služebním poměru - takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl správní soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel tvrdí, že tak existují důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Stěžovatel si je vědom toho, že jeho jednání, které bylo důvodem propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, je vážným porušením zákona. Byl za ně odsouzen v trestním řízení a trest přijal. Stěžovatel je však přesvědčen, že byť by jeho provinění bylo sebezávažnější, neopravňuje tato skutečnost služebního funkcionáře k porušení základních zásad řízení ve věcech služebního poměru, stejně jako správní soud k toleranci takových porušení. Stěžovatel jednotlivá procesní pochybení služebních funkcionářů obou stupňů podrobně rozvedl ve své správní žalobě a v rámci kasační stížnosti na ně v celém rozsahu odkazuje. Poukazuje na to, že městský soud se s částí námitek stěžovatele ztotožnil, když dospěl k závěru, že stěžovatel se před vydáním prvoinstančního rozhodnutí k věci nevyjádřil a před tímto rozhodnutím nebyl poučen o možnosti vyjádřit se k věci, ačkoliv podle názoru správního soudu bylo takové poučení namístě za situace, kdy služební funkcionář stěžovatele k věci ani nevyslechl. Stěžovatel namítá, že z výše uvedených procesních pochybení služebního funkcionáře prvního stupně však městský soud neučinil závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ačkoliv tak podle jeho názoru učinit měl. Místo toho správní soud dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nejsou vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tento závěr městského soudu považuje stěžovatel za nesprávný. Stěžovatel považuje za nesprávný závěr městského soudu, že se mohl vyjádřit ve svém odvolání k věci, k důvodům, proč motorové vozidlo řídil apod., a pokud tak neučinil, že nelze účastníkovi řízení vytykat, že neposoudil skutečnosti, které stěžovatel neuplatnil, ač tak učinit mohl. Stěžovatel je toho názoru, že odvolací řízení není dalším stupněm řízení nalézacího, ale zejména, že je zcela bezpředmětné, jaké skutečnosti by stěžovatel na svoji obhajobu konkrétně uváděl a jaké by vyhodnocení těchto skutečností mělo dopad na výsledek rozhodnutí služebního funkcionáře. Zásadní a principiální otázkou je, že stěžovatel neměl možnost tyto námitky v rámci nalézacího řízení uplatnit. Tím, že stěžovateli nebyla dána možnost vyjádřit se k věci před vydáním meritorního rozhodnutí prvoinstančním funkcionářem, bylo mu

tak upřeno plnohodnotně se řízení účastnit. Tím, že nebyl poučen o svých právech, nebyla mu ani dána možnost svá procesní práva v řízení uplatnit. Stěžovatel má za to, že rozhodnutí ve věci nelze oddělit od procesu, který vydání rozhodnutí předcházelo. Výsledkem vadného procesu, ve kterém jsou tak pomíjena a zkrácena základní procesní práva stěžovatele, jak zjistil i správní soud, nemůže být bezvadné rozhodnutí. Městský soud měl proto podle stěžovatele napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušit, a tím, že tak neučinil a potvrdil správnost postupu prvoinstančního služebního funkcionáře, zkrátil sám práva stěžovatele na spravedlivý proces. Stěžovatel dále tvrdí a znovu opakuje argumenty pro to, že rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů jsou nedostatečně odůvodněna z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Městský soud však přes tuto namítanou vadu rozhodnutí nezrušil. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že strana 6 napadeného rozhodnutí správního orgánu č. 60 obsahuje větu, že v rámci jednostranného právního úkonu, kterým propuštění ze služební poměru příslušníka PČR je, není služební funkcionář povinen zahajovat řízení tak, jak je tomu u řízení při ukládání kázeňského trestu. Jde tedy o poukaz na odlišný zákonný postup před zahájením řízení ve věcech kázeňských (§ 35 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb.). U obou řízení pak platí § 126 uvedeného zákona o zahájení řízení. První úkon služebního funkcionáře vůči stěžovateli bylo seznámení s podkladovou materií. Stěžovatel byl s podkladovými materiály seznámen, mohl se k nim vyjádřit, měl-li by k podkladům nějaké námitky, nebylo by možné napadené nalézací rozhodnutí doručit, neboť by muselo být reagováno na tyto námitky v textu odůvodnění. K dotazu soudu stěžovatel při jednání dne 31. 1. 2007 potvrdil, že je pravdou, že způsobil uvedenou dopravní nehodu a že řídil pod vlivem alkoholu, odpovídá skutečnosti, že jel po té, co požil tři piva. Stěžovatel se odmítl podrobit odběru krve a odmítl i odběr moči. Jednáním stěžovatele došlo k porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem a z důvodu úmyslného zvláště závažného porušení služební přísahy byl jeho služební poměr ukončen dnem doručení nalézacího rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu i označení jsou v ní namítány důvody odpovídající ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) uvedeného zákona. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost nebyla shledána důvodnou.

V daném případě je nepochybné, že stěžovatel řídil svůj osobní automobil po vypití tří piv, při jízdě automobilem nezvládl řízení, vyjel do protisměru, kde se střetl s projíždějícím elektrickým skútem, který řídila J. U., a ta v důsledku střetu utrpěla otevřenou zlomeninu obou kostí bérce levé dolní končetiny. Při dechové zkoušce přístrojem Dräger bylo zjištěno, že stěžovateli bylo naměřeno 1,44 promile alkoholu v dechu. Po provedení této dechové zkoušky se stěžovatel odmítl podrobit odběru krve na zjištění přítomnosti alkoholu v krvi, stejně tak se odmítl podrobit odběru moči. Za uvedené jednání, tj. za jízdu osobním automobilem po předchozím požití alkoholických nápojů, za nepřizpůsobení rychlosti vozidla dopravně technickému stavu pozemní komunikace a za zranění J. U., která utrpěla otevřenou zlomeninu obou kostí bérce levé dolní končetiny, čímž stěžovatel spáchal trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 trestního zákona, byl stěžovatel pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 4. 11. 2005, sp. zn. 2 T 10/2005, odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební

dobu v trvání 12 měsíců. Zároveň byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou roků.

Stěžovatel nepopírá, že se dopustil uvedeného jednání, které bylo důvodem ke skončení jeho služebního poměru, namítá však, že v průběhu správního řízení byl zkrácen na svých procesních právech. K namítanému porušení procesních práv stěžovatele se velmi podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, s jehož výstižným zdůvodněním se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Pokud městský soud dospěl k závěru o porušení některých procesních práv v řízení před správním orgánem I. stupně, Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s jeho závěrem, že se nejednalo o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.).

Městský soud se rovněž dostatečným způsobem vyjádřil k námitce stěžovatele, že rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů jsou nedostatečně odůvodněna a z tohoto důvodu jsou nepřezkoumatelná. Zde lze opět odkázat na závěr městského soudu o nedůvodnosti této námitky stěžovatele, když závěr prvoinstančního služebního funkcionáře o zvláště závažném porušení služební přísahy je podle názoru městského soudu odůvodněn srozumitelným a plně přezkoumatelným způsobem. Nelze proto dospět k závěru, že by rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí odvolacího správního orgánu byla zmatečná.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se městský soud napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., rovněž pak nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu